Revistă literară, an, IX; nr. 3/2025.

Toplitera

În acest număr:

Dragoș Niculescu
Maria Ciurea
Laura Stanciu
Adrian Oilă
Victor Nicolae Ciobanu
Marian Neguțu
Codruța Vancea
Ottilia Ardeleanu
Ștefan Șandru
Beatrice Gabriela
Gabriel Moldovan
Alina Pădurariu
Florin Iroftei
Cătălina Hașotti
Adriana Crăciun
Nicoleta Ungureanu
Miruna Crăiuț
Angharad Frandes
Ana-Maria Chircea
Andreea Irimescu
Ana Maria Andreea Stoica
Teodora Ujică
Alexandra Precup

poezie

Gelena Pavlenco, 1969

Maria Ciurea

fetița se cațără pe clădire

cu piciorușele ei grăsune când ajunge

pe acoperiș zidurile cad — realitatea mea
se face praf
doar ea, fetița roșie în obraji,
te-ar ruga să o ierți
dacă ar mai putea

când mi-ai spus ultima dată
că m-ai putea iubi?

e momentul din noapte în care
brațele tale îmi înconjoară talia

trupurile se inundă de căldură
într-o baie fierbinte
totul este pe dos
ești un ceai bun care
nu te arde la limbă

parametrii corpului meu nu au fost
respectați — acum inima își întinde
tentaculele suculente spre fiecare parte
din corpul tău care nu a fost iubită suficient

iar inima mea caracatiță are 3 inimi mici
și îți jur că toate sunt pentru tine
și îți jur că
nu există ceva mai frumos sau care
să dureze mai mult în singurul univers care
a putut să ne încapă pe amândoi

noaptea se lasă în straturi peste oameni

toate lacătele au fost umplute cu rădăcini
ultimele trenuri au ajuns în gară
noaptea se lasă în straturi peste oameni
și oamenii o străpung
un aluat moale, o prăjitură neagră
o căciulă albă care se întinde pe tot corpul

ne căutam unul pe altul în mulțimea oarbă
ochii plini de vată ai părinților noștri
mâinile rănite ale celor care ne-au rănit
toate se ascund în spatele creierului și eu
întind mâinile după copiii noștri nenăscuți

toamna a venit devreme anul ăsta —
nu e nevoie să îmi spui că mă iubești, arată-mi
merele se fac moi carnea se lasă plină de apă pe oase

fiecare fibră își pierde tensiunea
paharele se sparg în cioburi de gelatină

dar inimile noastre încă ne dau
palpitații atunci când ne apropiem fără să ne vedem
când luăm lumea în brațe ca pe un
copil obosit după un tantrum și ignorăm
impulsurile conștiinței care ne anunță
blând că acolo e moarte

toată lumea va rezista și fără tine

cartea ta uitată pe noptieră
o priveliște dureroasă
îmi mut privirea
asupra lucrurilor care îmi aparțin

o criză existențială poate fi scurtă și
bine calculată când îți sună alarma
e cazul să te oprești din plâns
și să lucrezi din nou
să te doară până când ai voie să dormi
doar puțin

în vise intri abuziv și dimineața
mă trezesc cu un zâmbet real pe buze care
după doar câteva secunde își pierde tensiunea
și gura mea devine iar o linie dreaptă
pe care întreaga zi te duci și te întorci

ca într-o stațiune montană în care nu ai
prea multe de făcut dar chiar și așa

revii cu drag
făceai cele mai bune clătite știam
că momentele alea
sunt finite și nimic asemănător
cu ele nu va mai ajunge vreodată
în bucătăria mea
cea în care tu schimbai toate becurile

și așezai vasele la loc întru-un
Covingător joc de echipă într-un
meci de tenis la dublu în care oricum
unul trage mai tare și celălalt
are mai multe poze estetice
la finalul spectacolului
care dă autografe și face
cu mâna publicului

în orice circumstanță în care
există doi oameni unul dintre ei
Muncește mai mult și are spatele
plin de răni
cel mai dureros e ca toată lumea
va rezista și fără tine dar tu
nu o să reziști singur

Jérôme **Bergami**

Les pèlerins

Nous entrerons dans les cités glorieuses
Aux hommes durs, aux femmes rieuses

De fatigue, le corps et l'âme recouverts
Nous demanderons le gîte et le couvert

Que soit versé le thé, que soit rompu le pain
À ceux qui marchent, Dieu ouvre la main

Nous portons du printemps dans nos paroles
Le vaste monde est pour nous la grande école

Les autres saisons se tiennent quelque part
Dans nos silences, nos gestes, nos regards

Nous allons aux hommes la Terre à la ceinture
Prenez, ceci est notre bien, passé, présent, futur

Prenez celle qui donne, la Mère, prenez
Rien n'émane d'elle de ce qui est né

Nous entrerons dans les villages, avant le sommeil
Le bâton sur le seuil, droit, tel un qui veille

Une eau fraîche et fraternelle coulera sur nos paupières
Le feu chauffera longuement les vieux murs de pierre

La joie nous est semblable et nos blessures sont les vôtres
Nos langues diffèrent – il est juste aussi d'être un autre

Mais vois : la main qui se lève serre la main que l'on tend
Étranger, nous viendrons à toi encore longtemps

Une paix intérieure se respire dans la masure
« Ils sont pèlerins. Des cœurs, ils rythment la mesure

Mai 2016, Batken, Kârgâzstan

Les dernières épreuves

Ce sont les dernières épreuves
Qu'il vente, qu'il grêle, qu'il pleuve
Dit le Seigneur de toute chose
Qu'ils y viennent, à l'Empire, s'ils osent
Rien n'est donné, tout s'acquiert
Aujourd'hui, demain, comme hier

Ce sont les dernières épreuves
Et ces deux-là s'en émeuvent
Sachant à la fin qu'ils sont vides de force
Avec la Nourricière, on ne bombe pas le torse
On soumet son esprit à la critique intense
Et son corps, on le plie à la loi du silence

Ce sont les dernières épreuves
Qui aux doutes, qui aux peurs s'abreuvent
Chaque jour paraît plus immense
Et comme après tout dénué de sens
L'écorce craque, l'Élémentaire s'absente
Le message se perd dans la poussière des sentes

Ce sont les dernières épreuves
Voilà qu'elles ouvrent une voie neuve
La présence au monde ne saurait être la même
Après s'être vaincu et après ce poème,

Que d'autres liront dans les moments amers
Ainsi fera le premier vers :

« Ils ont marché sur la Terre »

Juin 2016, Sary-Tash, Kirghizstan

»Où allons-nous ?

Où allons-nous, Errants
Harassés passant jours
À marcher, n'espérant
Que du temps fuir le cours ?

Où allons-nous, à tort
Car absents, et sans guide,
Feignant de croire encore
Que le Ciel n'est pas vide ?

Cependant il demeure
En un lieu, ardemment,
Qui résiste à la peur,

Qui se rit des tourments,
C'est au cœur des prières,
Juste un rai de lumière.

Juillet 2019, Masebe, Tanzanie

Une paix intérieure se respire dans la masure
« Ils sont pèlerins. Des cœurs, ils rythment la mesure

Dragoș Niculescu

O diafană, imperceptibilă rugăciune

Adormite fete bălăcindu-se ca nişte frunze
şi cavaleri îmbătrînind sub ochii noştri în armurile lor:
aceasta a fost o zi şi o noapte a florii de nufăr,
o delicată invitaţie la reflecţie, omule
care te-ai născut dîrdîind în foarte binele copt
vas neolitic.

Acolo, da, acolo (există şi o hartă cu cîteva indicii)
se întîmplă ca peştera cu idolatrii să se verse în mare,
nefericirile toate să apună prin jertfa hienelor
zburătoare,
o, şi cîte şi mai cîte, în virtutea unor mai vechi
înţelegeri, a unor rămăşaguri înmuiate cu ulei aromat
şi cu vin.

De ce să nu credem, pînă la urmă, în iedera urcătoare,
din vîrful căreia poţi vedea pînă departe oraşul,
pînă la şinele de tren? Aceste ziduri, prin care trec ulii
de cauciuc şi copite de cîrpă, suportă orice legendă
şi orice realitate. Lăsaţi copiii să poarte flori cu ghimpi
la pălărie, doar stăpînind lumea se pot întoarce la
matcă.

Şi iarăşi o zi şi o noapte a florii de nufăr,
o diafană, imperceptibilă rugăciune.

Mitul se scria de la sine

Ca şi cum străbăteam o continuă petrecere austeră,
cu uriaşele draperii de catifea vişinie trase,
mai beam cu vreo ghicitoare bătrînă, care fuma ca un şarpe…
Ia palmele astea, strigam, şi fă pajişti cu ele, pajişti verzi,
cu lucernă şi greieri, dar dă-mi să visez fantasticul teatru
scufundat, despre care am auzit în copilărie, Doamne –
era în timpul magnificei reprezentaţii şi totul, absolut totul s-a
scufundat o dată pentru totdeauna…

Doar tu te mai duceai să cauţi ulii, nepăsătorule faţă de
blondele statui care zăceau îngropate, acesta era semnul
princiarei tale indiferenţe şi a legămîntului că nu mă cunoscusei
niciodată.

Vremuri de pace

Abia cînd vom scoate cu mîinile noastre slănina
din saramură şi vom cinsti cu palincă umbrele
strămoşilor insurgenţi,
abia atunci va începe marea spălare de păcate,
deportarea în vestitul teritoriu al eleganţei
şi ungerea cu binefăcătoarele şi sfintele uleiuri.

Pînă atunci însă, iertaţi-i pe guralivi,
căci nu sînt, şi ei, decît nişte bieţi poeţi, care -şi visează
cetatea plină de candide tractoare ruginite,
printre care se înalţă palid orzul.
Ce vină au ei că farmecele nu sînt nici de dreapta,
nici de stînga şi doar popa le poate lecui,
pentru o damigeană de vişinată proaspătă?
Hoţii, oricum, vor trece liberi pe străzi,
cu macii lui Luchian la butonieră,
iar halatele de molton vor fi tot mai scumpe
în nopţile cu lumînări de veghe…

Ascultaţi-mă pe mine:
acum e vremea să ne facem băieţi cuminţi,
egalitatea între semeni n-a fost nicicînd mai generoasă,
fiecare ne putem inventa, în fond, cîte o mătuşă
ramolită, care să croşeteze ciorapi de lînă
pentru vreo fantomă proletară.

✦ *Struguri violeți*

Adriana Crăciun

Ciorchini de vise se-ntind către lună,
struguri violeți șoptesc amintiri.
Din vie, ecouri de doruri s-adună —
sunt stele-n pământ, închise-n priviri.

Rădăcinile plâng în pământ adormit,
seva iar le curge prin vene în noapte.
Strugurii sorb din cer împietrit,
cu gustul lor dulce, rod de poame coapte.

Mâinile-mi caută în vânt o poveste,
pe buze simt struguri topiți în sărut.
Lacrimile cad ca umbre celeste,
sub luna ce știe să se-nalțe din lut.

Liniștea roade din paharul prea plin,
iar vinul se-nalță cu dor nerăpus.
Struguri violeți se topesc în destin,
oferind un cer viu ce n-a mai apus.

Ciorchinii devin curcubeu în abis,
sclipiri ce ating vise nerostite,
într-un dans al iubirii, nimic n-a fost scris —
doar struguri violeți în zări nevorbite.

Mentos

Marian Neguțu

Am crezut că evoluăm.
La fiecare criză am gândit o altă strategie.
Ce moderni suntem noi,
ce bine ne cunoaștem.

Tu te-ai relaxat, eu am devenit mai activ,
de fapt — am amânat totul.
Am plătit o datorie cu alt împrumut.

Adevărul e că suntem la pământ
din cauză că suntem în pom.

Lemnul se transformă într-un panou
care îndeamnă la reciclare.

Și dacă ar exista un narator
în toată treaba asta,
ar introduce în scenă un personaj
care ne-ar numi *oameni ai istoriei*
și apoi ne-ar oferi Mentos,
râzând de ignoranța noastră.

✦ Dosar

Ottilia Ardeleanu

Suntem generația de polietilenă,
tot ce înghițim e de plastic.
Poezia e pusă în țiplă,
să nu cumva să intre prin porii celui care
o atinge, fie și cu ochii plăpânzi,
de cerneala unui cer destrămat
de zborul păsărilor,
din care literele cad
într-un alfabet al uitării.

Iubirea este de plastic,
transparentă,
cu leziunile acestui prezent etirat.

Cuvintele au gust de plastic înghițit
fără voie,
de regnuri înfometate.

Trăim chimic, sperăm chimic,
ne distrugem chimic.

Mișc mâna pe hârtie și isc războaie de litere,
trupe cu atribuțiuni social-armate.
Ce bătălie pentru locul într-o carte!

Un adevărat roman –
viața cât o mașină blindată
cutremură locul.

Adun toate foile scrise
și le dau drumul
într-o folie de plastic.

✦ Vino

Beatrice Gabriela

Aseară am văzut o stea
ce strălucea în patru
văi.
În seara asta nu-i pe
cer,
dar o zăresc în ochii tăi.

Coboară spre privirea mea
un zâmbet larg, încântător —
asemenea unui ocean
ce-mi spune taine despre dor.

Cum seara, când nu e decis
ce să mai simți, ori ce să vezi,
te lași purtat de imprecis
și sufletul apoi urmezi.

Când știi apoi că ai ajuns
acolo unde te completezi,
de sentiment te lași pătruns
și nu te-ntorci, de cutezi.

✦ Spre casă

Codruța Vancea

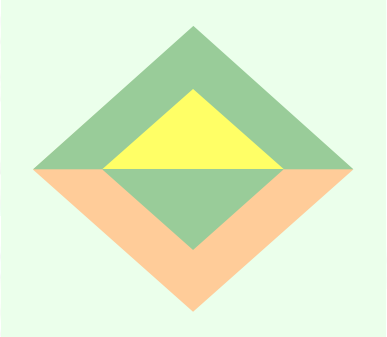
În gară,
un tren trece cu chipuri și mâini
fluturând.
Doi tineri îndrăgostiți îmi iau bagajele.
Îi știu de mult —
de când inima lor era una singură
în parcul cu magnolii,
mare cât două inimi de om.

Pe bancheta din spatele unui taxi
mă îndepărtez de ei.
Sărutul lor e intens,
din filmul mut.

Șoferul clachează,
vrea să se lase de fumat,
așteaptă o minune — de parcă
eu aș fi un vișin înflorit.
Nu-i tace gura,
respiră fum prin toți porii,
fără să știe că eu
sunt dependentă de poezie.

La mulți ani, de ianuarie!
„La mulți ani, de ianuarie” — îi
răspund.
Rămân în fața casei,
eu și sufletul meu rotund.

Observ tot mai mult
neschimbatul măr bătrân —
îmi taie respirația.

Adrian Oilă

Sprijin

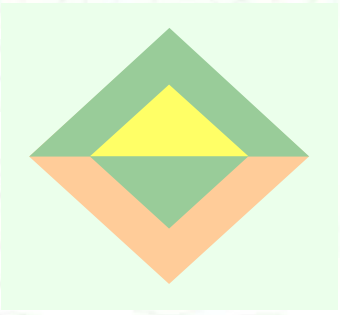
Mă sprijin cu palma de brad
Și cu rășină bradul mă prinde
Mă sprijin de apa din vad
Și cu toții peștii apa mă prinde.
Mă sprijin cu inima de inima ta
Și cu sânge inima ta mă prinde
Mă sprijin cu ceva de ceva
Și ceva cu ceva mă cuprinde.
Mă sprijin cu mintea de carte
Și literă cu literă cartea mă prinde
Mă sprijin cu viața de moarte
Și cu neant moartea mă prinde.
Mă sprijin cu carnea mea de a ta
Și cu păcat carnea ta mă prinde
Mă sprijin cu ceva de ceva
Și ceva cu ceva mă cuprinde.
Mă sprijin cu somnul de noapte
Și noaptea cu vis mă cuprinde
Mă sprijin cu taina de șoapte
Și cu neînțelesuri șoapta mă prinde
Mă sprijin cu buza de dinte
Și cu sărut gura ta mă cuprinde
Mă sprijin cu ochii de privirea-ți cuminte
Și cu albastru privirea ta mă cuprinde.
Mă sprijin cu regret de uitare
Și cu durere uitarea mă mustră,
Mă sprijin de minuni cu mirare
Mă sprijin de cer ca becul de lustră.
Mă sprijin pe mine de tine
Și tu cu iubire mă prinzi
Mă sprijin de toate, în fine
Mă sprijin ca podul de grinzi.
Numai că observ dintr-odată
Privind în jur mai atent
Că nu eu mă sprijin, ci iată
Le sprijin pe toate, în chip indecent.

Digitalizare

La început introduceam o disketă
Zero unu zero unu și-o etichetă
Și nemaipomenit de bucuros
Hălăduiam prin MS DOS.
Asta până pe la patru, într-o joi
Zero unu zero unu și deodată doi!
Spațiul pe disc este limitat
Destinul tău nu poate fi salvat.
Apoi introduceam discuri compacte
Aveam loc pentru destin, pentru acte
Și de zero unu zero unu călăuzit
Eram nemaipomenit de fericit.
Asta până pe la patru, într-o joi
Zero unu zero unu și deodată doi!
Spațiul pe disc este limitat
Destinul tău nu poate fi salvat.
Apoi mi-am mutat destinul online
Și totul era "fine", cum zicem noi fain
Aveam spațiu practic nelimitat
Și niciun motiv să fiu în vreun fel vexat.
Asta până pe la patru, într-o joi
Zero unu zero unu și deodată doi!
Spațiul pe disc este limitat
Destinul tău nu poate fi salvat.

Aurel

Prin sat Aurel pășește agale
Când iată o căruță cu fân
Ud și mucegăit îi iese în cale.
Zice cu tâlc țăranul bătrân:
„Mă, ce fân mândru ați mai făcut”
Și doar pentru sine: „E miere
Pentru orice animal, orice cornut,
Dacă-l atinge, pe loc piere.”

✦ *Ploaia de toamnă*

Ana Maria Andreea Stoica

Când zorii au spart tăcerea nopții,
ploua încet, iar vântul, în șoapte blânde,
picta cu stropi un vals de amintiri
pe geamul aburit, în ritmul frunzelor căzânde.

Am ieșit afară, cu tălpile goale,
cămașa de noapte — ușoară ca un voal.
Părul ciufulit mă mângâia pe spate
ca un vechi prieten ce mă cheamă la ritual.

Sub cerul plumburiu, dansam în voie,
eliberând în aer gândurile, dorințele.
Fiecare picătură — o notă în simfonie,
o poveste spusă doar mie, fără rețineri.

Ploaia curgea lin, cu mâini invizibile,
mă îmbrățișa, mă spăla de vechi dureri.
Sufletul, scăldat în râsete și lacrimi,
își găsea în stropi ecoul unor vechi tăceri.

Și am râs, am râs cu tot ce eram,
cu dorul unei veri ce-a apus prea devreme,
dar și cu speranța înfiptă în inima toamnei —
că orice final ascunde un nou început, în tăcere.

M-am lăsat pe ritmul ploii, ca un vis pierdut,
să-mi scalde trupul și gândul,
să mă facă din nou întreagă.
Îi mulțumesc ploii, i-am mulțumit cerului
cu o îmbrățișare mare,
ca un copil care-și regăsește drumul.

Apoi, cu sufletul golit de tot ce era vechi,
m-am întors în casă — liniștită și vie,
lăsând în urmă ploaia să-și urmeze drumul,
în timp ce eu purtam în mine toamna —

ca pe o poezie.

Ștefan Șandru

*

dorește-ți să nu mor

bocetele nopții
bolborosesc în cafea
străpung pereții înalți
și apropiați ai chicinetei

ești deja acolo
zorești zorii să fie blânzi

și mă trezești

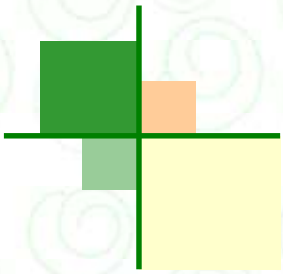
*

să fim păcat unul celuilalt
și să ne spovedim sălbatic
doar noi
pe un pat de scânduri
sub rânjetul metalic al lunii
să disprețuim asceza
iar dimineața să ne rugăm
să ne rugăm unul de celălalt
să mai rămânem

✦ *Câinele roșu*

Cătălina Hașotti

Câinele meu de rasă pură
nu se mai oprește din lătrat.
Blana lui albă, de-atâta furie,
s-a înroșit.
I-am dat calmante,
i-am dat ceai de tei —
degeaba.
E revoltat.
Latră fără încetare,
pe limba lui de câine,
zicând că lumea asta-i nebună.
Că el nu mai vrea
decât să urle,
sperând s-o facă mai bună.
Și tot felul de chestii de-astea câinești.
Sunt disperată. Nu-l mai suport.
Degeaba îi explic
că lătratul lui e fără rost.
I-am propus chiar un joc de imaginație:
cum că răul nu mai e decât
în cărțile de istorie.
Că-l voi vopsi în negru — să fie la modă.
Că-l voi dresa în câine polițist,
să-și găsească un rost.
Dar câinele meu
e un câine cu imaginație zero.
Așa că de mâine
nu-mi rămâne decât
să-l pun să mă învețe să latru.

✦ *Tu*

Gabriel Moldovan

Amintirea ta mă repetă
în toate stelele.
Dulce iluzie... te sfidez
să mă înlănțui în parfumul
pletelor tale.
Și târziu...
în nopți de vară,
furnici și păpădii...
voi visa că sunt frunzele
și păsările mele.

✦ *Vedea-te-aș*

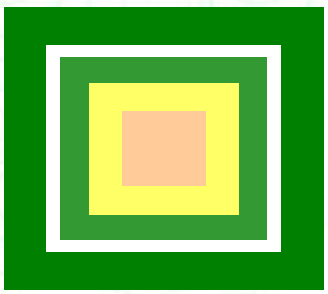
Nicoleta Alexandra Ungureanu

Vedea-te-aș eu senin la față,
cu buzele aprinse și secretând dulceață,
să simt că tremură inima în mine,
să simt că tu ești lângă mine!
Vedea-te-aș eu senin la față,
să uit că m-ai rănit vreodată!
Să ajung să te iubesc din nou,
să ajung să simt că ești al meu!
Vedea-te-aș eu senin la față,
să spui un „te iubesc” cu viață!
Să uiți trecut și alte fapte,
să uit trecut și asta noapte!
Vedea-te-aș eu senin la față,
să mă privești, să mă atingi,
să mă săruți, să mă alinți,
să mă cuprinzi, să nu mă uiți!

✦

Florin Iroftei

Dimineți în care mâncarea
nu-ți tihnește.
După-amiezi în care
mâncarea nu-ți tihnește.
Seri în care
mâncarea nu-ți tihnește.
Lăsați-mi, măcar,
să-mi tihnească
gura asta de mâncare.
Picioare reci
și voce tremurândă,
mâini grăbite
în spații deloc sigure —
în spații
în care bluza pătată
n-are ce căuta pe tine.
Copilul inconștient
simte tensiunea,
îți dorești s-o absoarbă
la venirea Celui
din noapte.
Camera-i prea surdă.
Pumnul în geam și strigătul patern
clintește surzimea —
cu greu construită.
Tu, ghemuită pe perna din colț,
durerea de cap lovește
ca o minge ricoșată în vinclu —
termoșoc atins.
Copilul conștient
dorește să regleze sonorul.
În fiecare seară,
încăperea-i teren de sacrificiu.
Gladiola absoarbe răceala din pământ,
munci nevoite pentru un pic de „acasă”.
Fără să vrei,
te (mo)lipsești
și aștepți
(în) tihnă.

✦ *Libelula*

Alina Pădurariu

Ce vie e privirea ta,
când farmecul naturii ți se șoptește
și păsările încep toate-a cânta,
prin cântec, creând o viață de poveste!
Mă-ntreb dacă știți să țineți un secret...
Dar eu, oricum, fiind foarte credulă,
vă voi mărturisi în șoaptă, mai discret:
căci eu iubesc o libelulă!
Mă fascinează când, cu ale ei aripi
și cu ai ei ochi imenși, sfredelitori,
te invită parcă să participi
la dansul ei, surprins de creatori.
Cu aripile ca tutu-ul,
și cu-al ei trup unduitor,
te duce imediat cu gândul
la balerina cu surâs răvășitor.

✦ *Messier 87*

Miruna Crăiuț

Mi se deschid mulți ochi.
Cuprind eternitatea în playlist-ul preferat.
Descompuneri sonice de haos...
25%
conținut care se șterge deja —
entropic,
secundă cu secundă,
îngustează timpul:
corp opac
în care se consumă spațiul.
Derulez încă o dată
amintirile înregistrate —
reprezentări privite doar din perspectiva mea.
Nu pot să rememorez, de fapt,
varianta originală.
Sunt clash-uri repetitive
ce atârnă în brațe,
tehnologii care prelungesc existența,
modalități prin care
mi-o ard pasiv pe Discord.
Singularitate.
Unificare interstelară.
Eraser tool
pentru creația nereușită.
să mă săruți, să mă alinți,
să mă cuprinzi, să nu mă uiți!

✦ *Dor*

Alexandra Precup

Pe prispa veche unde stăteai tăcut,
îmi pare c-a rămas doar vântul blând.
Și pașii tăi, ce-mi bântuie-n trecut,
îi simt ca umbre-n pragul meu arzând.
Bunicule, cu mâini bătătorite,
ai ridicat din vremuri grele zid.
Din ochii tăi – povești nesfârșite
și lecții ce-n adânc mi le-ai deschis.
Mai port în suflet glasul tău cel cald
când îmi spuneai de vremuri depărtate,
cu zâmbet trist, dar mereu adevărat –
în inima-mi ai pus lumină, toate.
În serile de vară te priveam
cum stăteai lin, cu gânduri dus departe.
Și-atunci simțeam că tu și stelele aveam
o înțelegere tăcută-n noapte.
Din mâna ta am învățat să cresc,
să văd în muncă un izvor de viață.
Acum, că nu te mai găsesc,
rămân doar cu amintiri în dimineață.
Pământul pe care l-ai muncit cu trudă
își plânge roadele sub cerul sur.
Iar eu, copilul tău, mai stau în umbră
și-aș vrea să-ți văd privirea ta de aur.
Te caut uneori în vise lungi,
sperând să-ți aud glasul peste nori,
dar între noi sunt doar tăceri adânci
și ani ce-și scriu în stele albii sori.
Aș vrea să-ți spun că tot ce-ai semănat
în mine crește azi cu rod bogat.
Că fiecare pas mi l-ai lăsat
ca pe-un testament în suflet adunat.
Bunicule, de-ai ști cât dor mai port,
cât mi te-aștept în prag, măcar o dată...
Dar timpul nu se-ntoarce dinspre mort –
rămâi în cer, iar eu, cu inima curată.

✦ *Cer de plumb*

Andreea Irimescu

Cer de plumb.
Aerul poartă mirosul amar al plecării,
iar noi stăm la capătul drumului.
Tăcere.
Frunzele cad, una câte una.
Tăcerea dintre noi
e mai grea decât norii din zare.
Adierea rece șoptește
despre plecări ce nu-și găsesc
cuvintele.
Ne distanțăm.
Fiecare pas — mai dureros.
Totul se destramă,
cum se destramă vara în septembrie.
Tăcerea devine cântec de final,
un ecou stins între noi,
ca un ultim rămas-bun, fără sfârșit.
Amintirea ta va cădea
ca frunzele moarte în bătaia vântului —
fără zgomot, fără ecou,
în mine.
Cer de plumb.
Totul se răcește.
Fulgi de gheață învăluie priveliștea,
iar covorul de frunze nu se mai
cunoaște,
din zăpada pătată
de sânge și promisiuni încălcate.

Victor Nicolae Ciobanu

Respiri aer liber

Am văzut-o în gară la Brașov.
Plângea și lumea se făcea că nu vede.
Iarnă. Frig. Spiritul Crăciunului.
Aveam un brăduț în mașină
și tot mă uitam la ea.
Eram înțepenit și nu puteam pleca.
Atunci, prietena ei a luat-o de braț
și a dus-o la un bărbat magician,
care le-a turnat licoarea într-o pungă —
și fiecare a respirat ușurat.
Ea respira și plângea.
Bărbatul și prietena ei râdeau.
Iar ea respira și plângea,
până când atâta a respirat,
încât a ajuns să privească în gol —
complet goală de orice.
Nu mai plângea.
Nu mai avea nicio expresie.
Nimic.
Nu mai exista.
Era în lumea dintre lumi,
unde e ca și cum exiști,
dar nu exiști
și nu te vede nimeni.

Un autor

Ce e un autor?
E un auto din *Or*.
Zumzăie și el la pauză
când se pierde semnalul
și sunt purici.

Atunci când vrei să lovești ecranul cu paleta,
dar ți se pare că din purici apare altă imagine
a unei noi ordini,
ce nu vine din lumea asta,
dar e.

Un autor e un auto din *Or*.
Vine pe faza lungă și te ia din scurt.
Ești pregătit?
Să nu stai nici în cort,
nici în afara lui.
Stai între
și așteaptă să vină *Or*
ca să fii autor.

* אוֹר: (ebr.) „or” – lumină, cunoaștere

Un turc

M-am enervat și l-am întrebat foarte serios
pe prietenul meu truc de ce-și înșală nevasta
și cum poate să o mintă în halul ăsta
și că eu nu vreau să am așa prieteni.
Turcul fuma ca un turc și se uita la mine,
iar apoi mi-a răspuns:
„Victor, ce pot să fac? Sunt turc.”
și atunci mi-am dat seama
că ne înțelegem ca turcii
și am zis gata, până aici.
Eu plec.
Haydibyebye, görüşürüz!
L-am lăsat pe turc,
am plecat de la Poartă.

Pe când nu putea să doarmă

Nu putea să doarmă decât în trenuri beat
Nu putea să doarmă decât dacă adormea în brațele ei
Nu putea să doarmă decât dacă bea până cădea sub masă și adormea
Nu putea să doarmă decât epuizat
Nu putea să doarmă decât pe muzica lui Debussy
Nu putea să doarmă decât cu recitarea Coranului în căști
Nu putea să doarmă decât dacă schimba locul din două în două zile
Nu putea să doarmă decât în mașină când oprea brusc și adormea
Nu putea să doarmă decât pe scaun câte o oră
Nu putea să doarmă ziua de la zgomot și prea mult soare
Nu putea să doarmă la etaj de la prea multă căldură
Nu putea să doarmă cu oameni prin preajmă
Nu putea să doarmă cu vecini deasupra
Nu putea să doarmă cu frigiderul în priză
Nu putea să doarmă cu un ceas cu baterii care face zgomot
Nu putea să doarmă fără muzică în surdină
Nu putea să doarmă dacă nu era înnorat și nu ploua ușor
Nu putea să doarmă dacă avea ceva important de făcut dimineața
Nu putea să doarmă dacă a doua zi urma să plece la drum
Nu putea să doarmă dacă nu putea să doarmă
și își revenea când uita că trebuie să doarmă
atunci visa treaz și reușea să adoarmă

Proză

Petru cel mic

Maria Ciurea

Petru nu a mai crescut de prin clasa a treia. Pentru un băiat de 12 ani, asta e o mare tragedie. În clasa a șasea, la micuța școală de cartier la care e obligat să vină zilnic, colegii lui Petru au început să crească brusc, așa de mult că i se părea că sunt deasupra lui cu cinci capete. Făcea el ceva greșit?

Ăsta e un motiv foarte bun pentru a-și bate joc de Petru. Oricum nu a fost vreodată preferatul lor – e cel mai bun din clasă, iar asta e suficient pentu a nu avea vreun prieten, dar acum, nu mai putea scăpa de ei. În fiecare pauză e îmbrâncit, înghiontit, izbit de peretele clasei, uneori chiar și mușcat. „Ha, ha, piticule de grădină, scundule, micuțule", „Scuze, Petru, nu te-am văzut, era să te calc pe cap". Singurul loc în care se poate ascunde e baia, unde stă pauză de pauză și plânge cu sughițuri.

Azi, din cine știe ce motiv, nu vor să îi dea pace nici măcar acolo. Unde o să mai fugi acum, ratatule? Zice Mihai din clasa a 8-a, bătăușul școlii.

Ce-o să faci, ce-o să faci? strigă ceilalți în cor, așteptând cu sufletul la gură următoarea mișcare a lui Mihai.

Semnul lucios și roșu, pe care scrie „toaletă dezafectată" parcă se face din ce în ce mai mare, și crește, și crește și ocupă toată încăperea. Urâse mereu că nu avea voie să intre acolo – era singura toaletă care putea fi încuiată, în care ar fi fost mereu în siguranță. Petru nu încălcase vreodată o regulă: dacă știe că nu are voie să facă ceva, sigur există un motiv destul de bun pentru asta. Dar acum, nu are de ales. Mihai se apropie amenințător de el, dar Petru, fără să stea pe gânduri, întinde mâna și intră în cămăruța interzisă, oîncuie și inchide strâns ochii.

Zgomotele de pumni aruncați în ușă devin din ce în ce mai rare, până nu se mai aude nimic. Așa de ușor au renunțat dușmanii lui? Inima îi bate atât de repede că are impresia că o să-i iasă din piept și o să o ia la fugă pe coridor. Se va liniști, se va duce acasă și le va spune totul părinților – poate, după ziua asta, ar fi fost în sfârșit de acord să îl mute la altă școală. Cu ochii încă închiși, deschide ușa și iese. Ciudat, nu își amintea ca cineva să fi renovat toaleta – de când era așa de curată, cum de ușile cabinelor nu mai stăteau să cadă și, mai ales, cum de erau pereții vopsiți în roșu aprins? Ciudat, fusese aici în fiecare zi în ultimul an. Ciudat, tare ciudat.

Iese din baie și își caută clasa. Clădirea asta fusese dintotdeauna atât de mică? Aude un chițăit ca de șoricel și se uită panicat în jur – îi e tare frică de șoareci. Nu vede nimic, dar simte cum ceva îi trage agitat de pantaloni, se cațără, îl escaladează ca pe un munte, poate e un gândac? Începe să dea agitat din picior, dar gândacul nu se lasă și reușește să i se așeze pe nas.

- Petru, oprește-te, ai înnebunit, ce ai? O să mă omori!

Chițăitul de șoarece devenise mai clar, dar nu era o rozătoare, ci un om foarte mic...Era Mihai, bătăușul din clasa a 8-a! Petru întinde palma și Mihai sare pe degetul său mare.

- Haide, avem nevoie de tine la ora de sport, ne așteaptă profu pe teren, să facem cățărări și sărituri!

Petru nu înțelege nimic și iese din școala pe care pare că o să o dărâme dintr-o clipă în alta. Afară, pe terenul de sport, e întâmpinat de aplauze și de urale din partea tuturor colegilor săi, care nu erau mai mari decât niște rozătoare. Toți încep să se urce pe el – pentru nota 6, trebuia să îi ajungă în palmă, pentru nota 8, erau nevoiți să reușească să se așeze pe umerii lui, iar pentru nota 10, să îi atingă creștetul. Stătea nemișcat, lăsându-i să își facă treaba și încerca să înțeleagă ce se întâmpla. Descoperise, cumva, o lume nouă, în care era cel mai bun, cel mai puternic și cel mai iubit. Poate să își ia revanșa pentru tot ce îi făcuseră, să se răzbune astfel încât să îi țină minte. Sau poate să păstreze secret acest nou univers al lui și să evadeze oridecâteori are nevoie. Dacă alege să îi pedepsească, cu ce are să fie el mai bun decât cei care îl chinuie pe el zi de zi în viața lui reală?

Se aude clopoțelul care anunță sfârșitul zilei. Toți îl aplaudă încă o dată și, în drum spre poarta școlii, bat palma cu degetul mare al lui Petru. „Mulțumim, Petru, ești cel mai tare, ce ne-am face fără tine, ne vedem mâine”. Nu mai auzise asta vreodată de la colegii lui.

Petru intră iar în baie și, fără să stea pe gânduri, deschide ușa toaletei defecte. Va merge acasă și le va demonstra tuturor că poate fi prietenul lor, chiar dacă nu e la fel ca ei. Iar, dacă nu reușește, se va întoarce aici și va fi fericit.

Deschide ochii și, cu inima bătându-i chiar mai repede decât prima dată, iese curajos din cabină. Acolo, îl așteaptă colegii lui, care, spre mirarea lui, îl copleșesc cu îmbrățișări.

- Petru, ne-ai speriat atât de rău, am crezut că te-am pierdut! De ce nu ne-ai răspuns atâta timp? Iartă-ne, nu o să îți mai facem rău vreodată, de acum ești prietenul nostru cel mai bun!

- Îl iau pe sus și ies chiuind din baie, apoi merg la ora de sport, unde Petru e ales pentru prima dată să joace fotbal cu ceilalți băieți. Dacă se gândește mai bine, nu crede că o să mai folosească portalul secret prea curând, dar cu siguranță că o să mai încalce măcar două, trei reguli în viitor.

Furtuna

Ana Maria Chircea

Furtuna de aseară a fost una cum de mult timp nu s-a mai văzut. Aşa ca pandemia, neaşteptată. Alerta m-a trezit din somn la miezul nopţii. A scos sufletul din mine, întocmai ca alarmele de incendiu, pornite brusc la şase dimineaţa, în hotelurile pe unde mă cazam când plecam în delegaţii. O dată, un domn şi-a călcat cămaşa şi a pus masa de călcat sub detectorul de incendiu. Altădată, un cuplu a făcut o baie fierbinte cu uşa de la baie deschisă. Pe bune?! În mijlocul verii?! La cântatul cocoşului?!

Pe când m-am dezmeticit, ravagiile erau deja anunţate pe canalele de social media: copaci rupţi, maşini avariate, bănci smulse din pământ. Poze. Toţi doreau confirmarea a ceea ce părea ireal. Potopul e motiv de socializare la scara blocului şi în confortul propriei locuinţe. *Nene, ieşiţi la poartă şi vă uitaţi cu ochii voştri! Puneţi mâna şi ridicaţi ramurile căzute!* ţipa virtual o femeie slăbuţă, cu basma de mătase, perfect aşezată, cu faţa brăzdată de timp şi furtuni.

De pe ce dispozitiv o fi scris şi doamna noastră? Ea unde e aşezată în toată povestea aceasta? Din poza de profil, părea hărnicuţă, dar din postări, mai mult stând la o cafeluţă. Nu că ar fi ceva rău. O cafea tare îmi prinde şi mie bine dimineaţa. Nu mă trezeşte ca alerta, dar degust, îmi face mai frumoasă ziua. Alung repede gândurile mărunte şi mă uit pe fereastră. Iluminatul public e prost administrat pe strada noastră dar, cel puţin, trei din şapte lumini funcţionează. Mă minunez că bătrânul castan din faţa casei nu a căzut pe maşina vecinului. Vai! Acoperişul de pe garajul lui a ajuns în dud. Dudul copilăriei!

Furtuna îmi lasă un gust amar, la fel ca pandemia. Nu e nicio diferenţă între ele. Vin, distrug şi pleacă. Cei cu tărie de caracter culeg rămăşiţele şi construiesc ceva inedit. Ceilalţi, lamentări peste lamentări. Sufocant.

Am încercat să adorm pe la unu noaptea, dar degeaba. Gândurile îmi invadau mintea, ca o turmă de oi, scăpată de sub control. Revolta a pus stăpânire pe mine, deşi nu eram eu protagonista. Aşa că am făcut un compromis. Am căutat în fiecare colţişor al inimii mele acceptarea. Se făcea că, tocmai în mijlocul pandemiei, prietena mea de suflet a rămas însărcinată.

După câteva sarcini pierdute şi sute de drumuri domiciliu – spital şi retur, speranţa îşi făcuse loc în mintea şi sufletul ei. Încântarea i se citea instant în ochii-i de smarald. Zâmbetul nu i l-a văzut niciun medic, din pricina măştii, atotputernica mască, cea de toate zilele. Însă eu, de câte ori o sunam, îi vedeam gropiţele din obraji. Erau atât de naturale, de frumoase. De eram bărbat, instant mă îndrăgosteam de ea. Sufletul ei devastat începea să se reconstruiască, precum un joc de lego dărâmat şi ridicat a mia oară de un copil oarecare. O îngrijora fatalitatea vremurilor prezente, avea oroare de necunoscut, însă durerile ascuţite ale trecutului apropiat începură să se transforme în dureri surde.

O mai apuca panica în momentul în care afla că un membru al familiei, cu care intrase în contact, e în carantină. Ameţelile şi lipsa apetitului, căpătau brusc o altă conotaţie. Se liniştea după câte un test rapid, efectuat în bucătăria-i luminoasă.

Era norocoasă că locuia în mediul rural, nu departe de oraş. Mai putea lua câte o gură de aer, mai putea sta cinci minute la soare. Citea presa pe telefon şi se îngrozea. Intra pe grupurile de mămici şi se îngrozea şi mai mult. Până şi-a impus că va fi bine. Ea nu va fi ţinută departe de copilaş pentru că e în carantină. Ea nu va lua virusul, orice ar fi. Aşa că ultima lună de sarcină şi-a petrecut-o în izolare, în frumoasa-i căsuţă de la marginea pădurii. În ziua mult aşteptată s-a urcat în maşină, cu bagajul de viitoare mămică în dreapta sa şi a condus fără ezitare înspre maternitate.

În trei, fie patru zile, va fi din nou acasă. S-a trezit însă, pe masa de operaţie, între câteva personaje greu de deosebit, din cauza constumului spaţial. A simţit o durere acută, ca atunci când şi-a tăiat degetul la ignatul porcului. A adormit plângând şi tot aşa s-a şi trezit. Pesemne anestezia nu şi-a făcut efectul şi au adormit-o de tot. Tremura pe patul tare, pe care au stat mii de mămici înaintea ei. I s-a adus o pătură în plus, chiar şi o aerotermă. Era singură cu tremuratul ei, între patru pereţi de un alb murdar, scrijeliţi şi crăpaţi. Avea, oficial, coronavirus. Nimeni nu se înghesuia să îi dea veşti despre bebeluşul ei. O asigurau doar că e bine îngrijit şi că va pleca cu el acasă, la externare. Şapte zile şi-a ros unghiile pe acel pat uzat, uitându-se la o poză făcută cu multă binevoinţă de către o asistentă care veşnic părea să fie la muncă. Era bebeluşul ei, cel pe care nu l-a ţinut nici măcar o secundă la piept. Ţinea strâns telefonul în pumni, ca nu cumva să se risipească şi visul acesta.

În a şaptea zi, a plâns mai mult ca în celelalte zile, ţinând scoica într-o mână şi biletul de externare în cealaltă. Bebeluşul plângea în hohote şi ea abia aştepta să ajungă acasă, să îl pună la piept şi să nu îi mai dea drumul niciodată.

Primele zile acasă au fost magice. Simţea libertatea în curtea propriei case, împrejmuită de un gard argintiu. Dincolo de acel gard era pandemia. Ea nu o mai simţea. A trăit-o şi a fost suficient. Gustul de carton începea să fie înlocuit de arome. Greutatea din oase parcă se ridicase brusc. Se simţea ca o pană. Până într-o seară, când frisoanele au reapărut, iar starea de rău s-a acutizat în câteva ore. De la urgenţă au trimis-o din nou acasă, cu un pumn de pastile. Noaptea a trecut greu. Dimineaţa, din nou la urgenţă. I s-a recomandat internarea, pe motiv de septicemie. Acum nu mai simţea că îi fierbe sângele în vene. Simţea că nu e al ei. Voia un corp nou, o altă existenţă. Uita repede şi o măcina dorul de bebeluş. Tăticul îi promisese că va avea grijă de el aşa cum ar fi făcut şi ea.

Îl vedea rugându-se la căpătâiul ei, când venea în vizită. Vizitele nu erau permise, dar el apărea cumva, ca un înger. Adormea ţinându-l de mână. Când se trezea, el era de mult timp plecat. Îi trimitea poze pe telefon cu iscusinţa lui. Bebeluşul era îmbăiat ca la carte, mânca bine şi era răsfăţat. Risca să îşi piardă locul de muncă din cauza zilelor absentate motivat, care se adunau, însă era mulţumit că face faţă provocărilor şi că ea e încă prezentă în viaţa lor, chiar şi aşa, de pe un pat fără compasiune.

Avea încredere că vor fi, în curând, toţi trei acasă şi că vor putea organiza botezul. Ea, pe de altă parte, plutea într-un univers paralel, în care era înconjurată de perfuzii, anestezii, dureri, ameţeli şi uitare. Plângea când o curăţau pe masa de operaţie. Zilnic.

A durat ceva timp până s-au prins că era alergică la soluţia de curăţare şi, curgând pe trupul ei sensibil, i-a ars pielea până a fost ridicată de pe masă. S-ar fi ridicat singură, însă corpul nu o ajuta. Doar gândurile mai erau ale ei. Când a ajuns la capătul răbdării şi s-a descărcat plângând, reproşându-le că au distrus-o fizic şi psihic, i s-a răspuns sec, obosit, ca după o tură lungă şi anevoioasă. *Putea să fie mult mai rău!*

Da. Aşa e. Putea bebeluşul să crească fără mamă. Pentru că a îndrăznit să îl aibă. Şi-a creat în acea zi, în acel moment, un zid imaginar, între ea şi ceilalţi, mai puternic decât orice zid ridicat în pandemie. Nu ea a fost contagioasă, ci ceilalţi, prin dezumanizarea lor. A văzut multe pe lume, în anii ei de existenţă, de la gesturi vulgare la aroganţă, de la nepăsare la complot, dar niciodată urâciunea sufletului nu s-a oglindit aşa de bine ca în luna petrecută între acei pereţi albi. Lipsa personalului şi oboseala celui existent o poate înţelege. Nu şi lipsa empatiei. Oare nu sunt şi ele mame?! Şi-a pus în gând, de cum ajunge acasă şi se pune pe picioare, să vopsească pereţii camerelor casei sale în culori vesele. Albul o înmormânta sufleteşte.

O lună mai târziu, privirea-i pierdută o întâlnea pe a mea. Nu mai regăsea bucurie în lucrurile mărunte. De fapt, nu o mai regăsea în nimic. Încerca să proceseze cele întâmplate şi plângea din orice. Ba că nu a spălat farfuriile de dimineaţă şi s-au adunat în chiuvetă, ba că factura la curentul electric a întârziat câteva zile. Am ascultat-o şi am ajutat-o să dea pereţilor o notă de veselie. A renăscut, o dată cu grădina ei, în primăvara ce a urmat. Era mai puternică ca niciodată şi mai hotărâtă ca oricare să schimbe ceva. E OMUL meu.

Îmi beau cafeaua de dimineaţă şi pornesc la drum. Până la următoarea posibilă alarmă de incendiu am cam trei ore de condus. Dacă traficul e îngreunat, fac şi mai mult. Nu îmi pasă. Măştile au ajuns la gunoi, iar prietena mea îi serbează cea de-a treia onomastică copilului la sfârşit de săptămână. Abia aştept să port tricoul cu şoricei şi să cânt „*Dacă vesel se trăieşte*”.

Teodora

Ana Maria Chircea

Copil fiind, Teodora se ruga la Doamne Doamne cu ochii ei mari, de migdale coapte. Îi erau pironiţi la icoana Maicii Domnului cu Pruncul în braţe, cea de deasupra patului.Atârna această icoană, în sufletul copilei de doar şapte ani, ca o podoabă de aur pusă la gât, fără ai înţelege preţuirea. Era o faţă a iubirii pe care Teodora încerca să o descopere.

Pe Doamne Doamne nu îl văzu niciodată însă, seară de seară, îl simţi prin prisma ritualului de culcare impus de bunica sa. Stătea aşezată lângă aceasta, cu genunchii apăsaţi pe podeaua încălzită de o sobă veche. Îşi împreuna mâinile şi îşi imagina că devine realitate fiecare cuvânt pe care îl rosteşte. Se simţea în siguranţă alături de divinitate deşi, drept să o spună, erau multe necunoscute la mijloc. Spre exemplu, odată, o întrebase pe bunica sa cum a făcut Dumnezeu prima găină. Aceasta îi răspunse că a ieşit din ou. Şi oul cine l-a făcut? Dumnezeu, veni repede răspunsul. Şi, oul, cum l-a făcut? Bunica ridică din umeri şi îşi văzu de treabă, acoperind-o cu plapuma din pene de gâscă şi sărutând-o de noapte bună. Pentru un copil cu multe întrebări în gând, care nu dorea să adoarmă, noaptea părea complicat de liniştită. Adormi, în cele din urmă, privind focul care mocnea sub cenuşă, în soba de teracotă. În acea noapte, a avut un vis frumos, pe care avea să îl poarte în suflet de-a lungul vieţii sale. Se făcea că un om cu barbă albă, în etate, dar vioi, ciopli un ou. Suflă peste el viaţă şi oul se legănă. În scurt timp, ieşi din el un puişor, gălbior ca soarele amiezii şi neasemuit de frumos. Atelierul bătrânului era aerisit, însă ascundea sub o ţesătură misterioasă, ca un giulgiu bine păstrat, o sumedenie de obiecte. Teodora zări o corabie cu treizeci de perechi de vâsle, un scaun împărătesc sculptat din lemn de stejar şi o masă cu şapte capete de daci sub blat. Când a vrut să ridice ţesătura, visul s-a spulberat. Ea însă, a rămas cu gândul la acel atelier.

Anii au trecut, rugăciunile s-au împuţinat. Visele frumoase au început să se rărească, la fel ca rochiţele sale voluminoase, de bumbac. Teodora a crescut. Cursul vieţii a trecut-o prin toate, de la înmormântarea bunicilor şi divorţul părinţilor până la căsătoria sa cu cel mai minunat om de pe pământ şi pierderea a nu mai puţin de trei sarcini în decursul unui deceniu, care a ţinut-o, când în agonie, când în extaz. Acum, era din nou la o răscruce de drumuri. Vocea tremurândă a medicului său rula aceleaşi vorbe printre gândurile sale, din ce în ce mai întristate. Erau şanse să fie bine, la fel cum exista posibilitatea să fie rău. În cele din urmă, verdictul sosi – huma însufleţită mai avea vreo şase luni. Apoi, se va contopi cu universul. Pentru Teodora, timpul nu mai avea măsură. Pereţii crem, acoperiţi de poveştile atâtor pacienţi, o plictiseau. Jaluzelele stropite de lacrimile aparţinătorilor, care priveau lumea de afară cu regret, îi dădeau o senzaţie de greaţă. Mila e o născocire a sufletului, când nu ştie ce ar face dacă ar fi în locul celuilalt. E o formă de a spune că s-ar putea să fii mai slab decât cel în suferinţă. E egoism.Până şi în ultimul moment, e vorba de tine, nu de celălalt.

Mioara bătu la uşă. N-a văzut-o de trei ani, deşi stăteau pe aceeaşi stradă. Mai lungă, ce e drept, dar tot aceeaşi rămâne. Îşi găsi să vină tocmai acum, să o vadă. Fizic, era la marginea prăpastiei.Psihic, de ceva timp căzuse în ea. Nu îi era antipatică Mioara.Un sentiment aparte o copleşi când o văzu. Parcă cei trei ani nici n-au fost la mijloc. Parcă ieri i-a împrumutat scara să îşi repare acoperişul, devastat în urma unei furtuni nocturne. Au copilărit împreună, au urmat aceeaşi şcoală primară, apoi gimnazială, însă viaţa le-a îndepărtat una de cealaltă, treptat, picătură cu picătură. S-au reîntâlnit după căsătorie, când au început să îşi construiască casele pe aceeaşi stradă. Însă faptul că Mioara a dat naştere la patru copii, iar Teodora nu a putut ţine nicio sarcină, a îndepărtat-o cumva de aceasta. Mioara s-a retras în rutina ei, când a văzut că este evitată constant. Poate tindea şi spre un oarecare confort psihic. Teodora putea fi destul de tăioasă când dorea.

Mioara îşi exprimă regretul de a o vedea între acei pereţi insensibili, că trebuia să fie acolo. Nu trebuia. Era o alegere. Putea, la fel de bine, să fie pe o insulă exotică, să se bucure de nisipul fin oferit de aceasta, de un cocktail tradiţional poate, de soare, de infinitul mării sau a oceanului. A ales să mai facă o tură de tratament, pentru a-şi linişti partenerul. S-a zbătut mult să îi prelungească existenţa şi simţi că îi este datoare cu această şedere în spital. Oceanul, oricum, va exista şi fără ea. Şi nisipul. Şi insula.Şi, în cele din urmă, şi soţul său. Oricum, merita o familie. La cei treizeci şi şase de ani, încă avea timp să şi-o întemeieze. O familie cu copii. Ceea ce ea nu a putut să îi ofere, oricât de mult s-a străduit. Puse capul pe pernă, de îndată ce uşa salonului se închise şi o lacrimă îi căzu, rătăcită. Totuşi, de ce nu a căutat-o pe Mioara atâţia ani?

Genele i se împreunară într-o lungă călătorie. Se trezi pe plaja ei preferată, înconjurată din trei părţi de copaci ai căror ramuri parcă voiau să o îmbrăţişeze. Auzi ciripitul păsărilor şi parcă pielea ei vibra de mulţumire. Brusc, câteva păsări se aşezară pe nisipul fin, parcă aşteptând să fie băgate în seamă. Teodora le privi cu neîncredere, căci i se păru că erau privighetori, apoi pescăruşi, apoi ciori, ca în cele din urmă să realizeze că sunt şapte femei. Erau una mai înzestrată decât cealaltă, una mai avută decât cealaltă. Erau prietenele ei, cele pe care le-a avut de-a lungul vieţii. Fiecare a avut o prezenţă notabilă, la un moment dat, dar nu simultan, în viaţa Teodorei.

Acum, aici, erau împreună. Discutau nimicuri şi se bucurau de moment.

- *Ieri, consultantul de la bancă mi-a aprobat împrumutul. Oficial, am casa mea. Îmi vine să vă strâng pe toate în braţe.*
- *Eu am pus, în sfârşit, mâna pe postul mult râvnit.*
- *Aţi observat că m-am împrospătat cu o nouă operaţie?*
- *M-a cerut, sâmbătă, în căsătorie. Îmi vine să mă felicit.*

Teodora se pierdu printre vorbele lor. Mirela se îngropa în datorii pe următorii zece ani şi era mai fericită ca niciodată. Lia reuşi să o saboteze pe şefa ei şi, prin concedierea acesteia, să îi ia locul. Tiana era la a douăzeci şi opta operaţie. Începu să îi fie greu să o mai recunoască. Nicoleta reuşi, după cincisprezece ani de relaţie, să obţină divorţul iubitului său, de soţia acestuia. Teodora se întrebă cât timp îi va lua să fie ea cea înşelată. Vorbele goale şi gândurile grele se amestecară şi, fără niciun regret, Teodora se bucură că prieteniile ţin cât trebuie să ţină. Începu să i se pară că o aude pe Mioara. Ea era alt material. Era gingaşă şi harnică, un fel de furnicuţă călcată în picioare de orgoliile altora.

- *Teo, îţi aminteşti când ne urcam în pomii din livada bunicului tău? Doamne, ce mi-ar plăcea să ne mai urcăm o dată. Ce zici?Teo, răspunde-mi ceva, orice.*

Deschise ochii pentru o clipă şi i se păru că o vede pe Mioara. Arăta ca un înger, cu părul lung, auriu, cu faţa senină şi ochii pătrunzători şi nepătaţi de timp. Îşi aminteşte. Cum să nu-şi amintească parfumul florilor de primăvară şi gustul tomnatic al fructelor? Înainte să apuce să îi răspundă, căzu într-un somn adânc. În faţă îi apăru o câmpie cu flori sălbatice. Părea să fie o zi de vară călduroasă, cu nori imaculaţi, pufoşi, plimbându-se agale pe cerul senin. Privi, din instinct, în jos. Îşi văzu picioarele îngropate în nămol. Dintr-o zmucitură, încercă să scape din ceea ce părea o mlaştină, însă corpul nu avu nicio reacţie. Din contră, când dori să strige după ajutor, parcă şi glasul ei pieri. Cu ultimele puteri, se zvârcoli şi ieşi, în picioarele goale, parcă proaspăt spălate, pe iarba de smarald. Nestematele păreau să o înconjoare, sub formă de flori perene, fluturi recent ieşiţi din cocon, cu aripi frumoase, dar încă umede, greieri veseli şi cosaşi săltăreţi. Se întinse pe iarba moale şi privi dansul norilor. Îşi închipui că este, din nou, copil şi le dădu câte un nume fiecăruia – Iepurilă, Rachetuţă, Pălărioară.

Simţi căldura soarelui pe mână-i fragilă şi realiză că este, de fapt, mâna soţului ei. Dudu, cum îl alinta ea. Îl chema, în realitate, Dumitru, însă ei i s-a părut, întotdeauna, un nume lung şi arhaic. Dudu o mângâia şi îi şoptea lucruri minunate. De ce se încăpăţâna să o ţină într-un loc în care nu mai avea ce să caute? Ca prin vis, îl zări în camera insensibilă. Ar fi vrut să îi şoptească ceva, orice, însă gândul o purtă pe alte meleaguri.

Când pleoapele se deschiseră, se trezi în atelierul omului cu barbă albă, cu o dorinţă aprigă de a crea şi ea ceva. Bătrânul îi făcu semn să ia loc, iar ea se conformă şi începu să îl urmărească cu privirea. Omul cu barbă albă făcu o caleaşcă cu roţi mari, albe. Simţi o pace interioară, greu de descris, şi o dorinţă nemaiîntâlnită de a petrece timp acolo, în atelierul bătrânului. I se păru că îl aude plângând pe Dudu. I se păru că îl vede, ca într-un glob de cristal, la capela din cimitirul orăşenesc. Apoi, i se păru că aude caleaşca cu roţile mari. Se învârteau pe pietrele tocite de trecerea timpului. Totul deveni ceaţă. Totul deveni, încet, linişte sufletească.

Nunta de nisip

Laura Stanciu

A fost o dată, de două, de trei și poate de mai multe ori Zoe cu Noah, iar treaba asta o știa toată lumea. Au postat fotografii sugestive în social media, așa că vă dați seama, nici noi nu ne născusem de ieri-alaltăieri. Ne-am imaginat că *se cunoscuseră*, așa cum se zice și în cartea sfântă, când un bărbat se strecoară în patul unei femei.

Pentru a avea ambele cetățenii, pe care nu este corect politic să le menționăm aici, cei doi s-au gândit că merită să treacă prin cununia civilă, iar pentru a onora memoria părinților, s-au hotărât să păstreze tradiția și au decis să facă nunta. Șapte zile au curs postările pe *Insta*, la ore prestabilite, conform strategiei de marketing, astfel încât să vină un număr cât mai mare de invitați.

Așadar, la biserica dintr-un lemn de mesteacăn se făceau ultimele pregătiri. Într-o poiană liliachie, plină de irișI, ascunsă în munți, invitații se adunau pe rând, câte doi-câte trei, câte-câți vrei. Era o zi de mai în colțul ăla de rai. Nu 1 Mai, nu, că oricum s-ar fi dat liber. Să zicem că era 3 mai. Brazi, paltini și flori mici se bucurau de soare. Biserica era luminoasă, albă, înaltă și încăpătoare. Se auzeau triluri de păsări și susurul unui pârâu, foarte-foarte departe, drujba unor tăieri ilicite de fagi și împușcăturile unor braconieri.

Pentru că mulți veniseră de peste mări și țări și erau osteniți – vedeți voi, doar câțiva aveau avioane private – s-a hotărât ca întâi să se servească niște aperitive, fingerfood, adică de-ale gurii. În fond, nunta tot dura trei zile și trei nopți, puteau decala un pic slujba. Catering-ul era cosmopolit. Ce să vă zic ca să nu vă crească glicemia, bucătărie internațională, pentru toate gusturile. Ia mușcați voi dintr-o căpșună, apoi beți o gură de șampanie, să simțiți ce gust apare pe papile – ca un evantai colorat. După o cupă-două, nici mesenii nu mai știau cum se numeau felurile extravagante de pe platouri.

Renumiții muzicieni Ștefan Bănică și Horia Brenciu veniseră cu trupele și, înainte ca preoții să înceapă ceremonia, au cântat primele melodii. Doamne mai în vârstă și-ar fi dorit să-l audă pe Fuego, dar nu ar mai fi fost o nuntă ca-n povești.

Cei mai tineri prieteni ai proaspeților însurăței erau Domnul și Doamna Hârtie și aveau doar un an de căsătorie. *Să fiți atenți la început, că vă puteți rupe ușor unul de altul*, *de parcă ați fi din hârtie creponată,* le-au spus. Cadoul lor, vă dați seama, a fost în bancnote. Din câte am înțeles, au primit bani cu care puteau călători pe mai multe meleaguri, mai puțin șekeli și ruble, din cauza situației politice internaționale. De când lumea și pământul, se vorbește de mirosul banilor. Ei, dragii mei, cum să vă fac eu să-l simțiți? Imaginați-vă că tocmai ați primit de la tipografie o carte, iar când îi dați filele, îi simțiți mai bine prospețimea.

Fie vorba între noi, datorită experienței de statisticieni, tinerii Page și Print aveau pregătitși cadoul pentru divorțul de la un an după semnarea actelor, o foarte utilă mașină de tăiat hârtia. Ar fi trimis-o prin curier, pentru a evita discuțiile.

Familia de Bumbac i-a încredințat pe Zoe și Noahcă, primii doi ani le vor întări legământul, iar Familia de Piele i-a asigurat că abia după trei ani se vor putea pune în pielea celuilalt și se vor înțelege mai bine.

Primii au adus haine de la second-hand, fiind interesați de ecologie, iar cei din urmă au pregătit creme și loțiuni cu ingrediente din plante, întrucât haine de piele și blănuri naturale nu mai purta nimeni după petițiile veganilor și iubitorilor de animale.

Și la un așa mare număr de invitați, după cum era de așteptat, au apărut și câteva situații neplăcute. O fetiță a fost mușcată de o viperă, dar mașina Salvării era parcată aproape. S-a consemnat o singură pierdere – o șosetă de dantelătăiată de asistente. Apoi, un domn mai în vârstă și-a străpuns cerul gurii cu unbețișor în care erau înfipte roșii cherry și brânză mozarella. Soția a comentat dezamăgită, după ce el a primit îngrijiri medicale, că n-ar fi fost necesar să se intervină.

Anxietatea generală a crescut simțitor când a picat wi-fi-ul. Situația s-a rezolvat abia în două ceasuri. Cocktailurile au ajutat invitații să fie mai dezlegați la limbă. Se luau în brațe, dansau și aplaudau muzicienii, iar în timpul acesta, mini-drone de mărimea unor albine vâjâiau pe deasupra pălăriilor și pe lângă papioane, niciodată indecent, de exemplu pe lângă gleznele și sandalele cu talpă ortopedică ale doamnelor. Evenimentul se transmitea în directîn toate regatele.

Mirii treceau pe la mesele întinse sub copertine și primeau sfaturi și felicitări. *Plină de parfum și dulceață vă va fi al patrulea an*, le-a promis Familia de Flori. *Iar când veți sărbători cinci ani, ca noi*, *să plantați un copac,* a adăugat Familia de Lemn. *Să fiți rezistenți,* au strigat cu voci metalice cei din Familia de Fier, *iar peste șapte ani, să fiți maleabili precum brățările de cupru*. *Abia când veți fi de neclintit, vă veți numi și voi Familia de Bronz.*

Doamna Salcie, subțire și fragilă, a fost și ea invitată cu soțul și câteva crenguțe între cinci și șapte ani. Familia de Aluminiu le-a urat noroc. Mergând printre ceilalți, s-au așezat lângă Familia de Oțel, recunoscută pentru relația trainică, la care sperau și ei. Cei din Familia de Mătase s-au alăturat grupului, cu zâmbete pline de gingășie, pentru că încă își aminteau de ce se îndrăgostiseră în urmă cu mai bine de doisprezece ani. Mai înțeleaptă, Familia de Dantelă i-a sfătuit să nu rupă relația când le va fi greu, iar Familia de Fildeș le-a adus daruri prețioase și le-a dat un cont în care să doneze pentru speciile pe cale de dispariție din Africa de Nord.

Într-un foișor erau locuri rezervate pentru Familia de Cristal, Topaz, Ametist, Cuarț și Acvamarin, iar Familia de Porțelan avea un separeu, ca să își protejeze cei douăzeci de ani de puritate și eleganță. În jurul unei fântâni erau așezate Familiile de Argint, care tocmai își reînnoiseră jurămintele după douăzeci și cinci de ani, Familiile de Perlă, respectate pentru răbdare și rezistență și Familiile de Jad, care doar cu înțelepciune reușiseră un mariaj de treizeci și cinci de ani.

Venerabilele cupluri mai în vârstă, puține în acel ținut, dar prețuite ca nestematele, veniseră cu copiii și nepoții. Familia de Rubin, Familia de Safir, Familia de Aur erau așezate pe scaune de fier forjat –cele mai potrivite pentru spații deschise, pe care le erau scrise numele și anii de căsnicie. Pe locurile Familiei de Smarald vedeai două plăcuțe inscripționate cu *55 de ani de căsătorie*. Aparate auditive, cărucioare și bastoane întâlneai la tot pasul.

În același cort erau locurile Familiei de Ametist, de Alabastru și de Platină. Căsătorindu-se la douăzeci de ani, iată că ajunseseră împreună la nouăzeci. Veteranii erau cei din Familia de Diamant, împreună încă, deși ochii nu le mai străluceau ca în tinerețe – metehnele vârste – glaucomul și cataracta, înțelegeți. Familiile de Stejar, Marmură, Granit, Onix și Os nu se mai întâlneau decât în povești. Pe cine știți voi să aibă o căsnicie de 100 de ani?

Au bătut clopotele și predica a început. Lumea s-a strâns în biserică. Când preotul l -a întrebat pe mire dacă era hotărât să trăiască o viață alături de aleasa sa, acesta a ezitat: *Părinte, de fapt nu m-am decis. Încă nu am discutat cu psihoterapeutul meu.* A sărutat mâna miresei și a dispărut. Odată cu el, s-a evaporat și duplexul din Dubai, în care urma să se mute cu Zoe.

Nuntașii au amuțit. Două femei, Alabastru și Ametist, au început să șușotească. *Vezi, a meritat să trăim să vedem și o nuntă mică, nunta de nisip. Dragii de ei, au scăpat. Bine că nu ne-au ascultat. Acesta este un final fericit, de vreme ce vor trăi separat. Cu coxartroza asta, exclus să-ncălecăm pe șa, dar povestea, mai mult sau mai puțin, a fost chiar așa.*

Nu deschide!

Angharad Frandes

Asta scria pe pachetul misterios. Se uita la ambalajul de hârtie albă cu logo-ul Emag. O fi comandat mama iar ceva, se gândea. Clar, în orașelul asta de munte, departe de orice eveniment interesant, era mai ușor sa comanzi de pe internet. Magazinele erau puține, și doar cele necesare dar plicticoase pentru un puști de 10 ani ca el, plin de avânt și spirit de aventură.

De abia ce începuse vacanța, cei mai mulți colegi de școală plecaseră cu părinții în concedii, precis mult mai interesante decât cele de aici, alții, mai fericiți, chiar în tabere…Doar el rămăsese singur cuc, cu cățelul lui Martin, pe strada Petuniilor nr. 5 pe unde bătea vântul pe uliță și singura schimbare de activitate era camionul care aducea pui la alimentara din colt. Ce plictis, ce nenorocire, să ai timp liber berechet, bașca vreme frumoasă de iunie cu soare, și să nu ai ce face! Și mai ales, cu cine!

Mamaia i-a spus să citească o carte. Ba chiar i-a adus câteva din pod. Pe bune? Citea cu plăcere cărți de aventură și capă și spada, cu pirați si bătalii grozave, însă, oare vacanța nu era făcută pentru a trăi aceste aventuri și nu pentru a le citi? După atâtea luni lungi de școală- dimineața- sandwich- ore- ieșit la table – teme - somn, nu era vremea să se scuture de rutină și să se avânte în necunoscut?

Oftă din rărunchi, așa cum o văzuse facând pe Mamaia după ce plivea straturile de ceapă, și se simti instantaneu, mai ușurat. Ușurat, dar problema înca nu era rezolvată. Se hotâri să dea o tura prin orgadă să vadă ce mai era nou. Poate gainile oaseră. Poate pisica l-ar fi lasat sa mângâie noii ei pui negri. Poate că Martin va gasi urma unui hoț…a unui răufăctor…poate chiar a unui interlop… Poate că îl va urmări printre tufele de leuștean și rabarbăr până în pădure, unde îl va amenința cu pistolul ăsta de plastic. Precis interlopul se va speria, va plânge și se va preda. Poate o va chema și pe mămica. Interlopii ăștia-s cam zevzeci, a auzit el la Romania TV, Mamaia doar asta asculta seara. Pe de alta parte, n-are el chef de interlopi, chiar daca-s lași. Mai bine ar porni întro expeditie pe râu în sus. Nu, că a mai fost pe -acolo, dar nu așa organizat și țintit. Acum o să își ia provizii, o să își pună în ghiozdan un sandvici cu salam și branză (proteine necesare), o sticlă de Cola (hidratare și zahăr pentru energie), bomboane (glucoză) și ciocolată (pentru suflet). Nu o să uite o pelerină de ploaie subțire, șosete de schimb, lanterna și binoclul. Neapărat binoclul, pentru că nu se știe niciodată când ai nevoie să vezi ceva de departe, poate vreo căprioară sau un dihor. Da! O să caute un dihor! Martin lătra lângă el, parcă avertizându-l că nu prea se împacă el cu dihorii. Dănuț se aplecă spre cățel, scărpinandu-l după urechile pleoștite, așa cum știa că îi place lui, când, la gard, se opri mașina de la Cargus, împrăștiind nisip franând, de și gâinile se zburătăciră speriate.

- Familia Grigorescu, Petuniilor 5? Uite, un pachet. Ia-l, e deja plătit.

Până se dezmetici Dănuț, curierul și plecă în trombă. Era doar ora 10, și până pe 4 mai avea destule pachete de livrat. *Nu deschide*! citi Dănuț cu uimire. De la cine o fi fost? Îl întoarse pe toate părțile, dar nu găsea niciun indiciu. *Indiciu – semnalment, dovadă concretă după care se poate recunoaște un obiect, o ființă sau un fenomen, poate chiar, situație, care, privită în legătură cu alte fapte, împrejurări sau situații, poate servi ca probă într-un proces*. Asta citise el în Manualul Detectivilor Amatori și ținuse minte, pentru că își dorea să devină un detectiv celebru când va fi mare. Cel puțin cât Sherlok Holmes din seriale. Nimic. Ambalajul era alb, fără expeditor. Dănuț cântări pachetul în mană și îl scutură timid. Nu era greu, iar înăuntru se mișca ceva. Se mișca, dar nu pentru că îl agitase el, ci se mișca de la sine, ca și când ar fi fost un animăluț înauntru. Poate un șoricel?

Dănuț se hotâri să deschidă el pachetul, să nu o mai aștepte pe Mamaia: dăcă înauntru era ceva viu care avea nevoie de aer? Ar face o faptă bună, nu? Dar cine și de ce ar trimite șoricei? Dar dacă era un șoricel și l-ar fi scăpat prin ogradă, nu s-ar fi aflat el în pericol cu atâtea pisici prin preajmă? Of, tare greu e să iei decizii de om mare.

O să îl deschidă cu prudență, doar la un colț, cât să aibă șoricelul aer destul. Încercă să dezlipească banda de scoci cu unghiile, însă acestea erau roase (rușinică, dar uneori, temele la mate te E-XA-SPE-RE-A-ZA), așa că lasă pachetul pe bancă și intră in casă după o foarfecă. Se întoarse cu foarfeca mare de croitorie a lu' Mamaie și băgă ușor o lamă încercând să taie o latură a cutiei de carton.

- Hei, vezi că mă înțepi! Speriat și surprins, Dănuț lăsă cutia să îi cadă din mâini. Pachetul căzu pe pavaj și își îndoi un colț. Se auzi un chiuit și prin fanta formată, se văzu ieșind o lăbuța lungă, albastră, flexibilă, care începu să pipăie împrejurimile, încercând să desfacă cutia.

- Stai că te ajut eu, sari Dănuț. Martin începu să latre ațâțat de noua apariție misterioasă. Dănuț se apropie de cutie circumspect, cu ceva ezitare, și se lăsă pe vine lângă ea. O atinse cu un băț, ca și când s-ar fi așteptat să sară ca un arc. Trase aer în piept și, îmbărbatându-se singur, își spuse că acum e baiat mare și că are situația “sub control”, ca în filmele de pe AXN cu polițiști buni. Luă cutia în brațe și dădu capacul la o parte. Era albastru si pufos, cu două mânuțe și două picioare, aducea putin a maimuțică, dar nu era chiar maimuțică.

- Buna ziua! spuse creatura. Era micuță, să fi fost de o palmă. Avea picioare lungi, albastre cu dungi mov (ca niste șosete dungate, gândi Dănuț), care se terminau cu labuțe mari, cu trei degete. Doar pic să mă reculeg. Ce m-a mai hurducait mașina aia la transport. Am amețit de tot!

Dănuț își aduse aminte că o gazdă grijulie trebuie să se ocupe de musafirii de orice fel și îl întrebă: Nu ți-e sete?

- Oh, ba da, ofta vizitatorul –surpriză. Aș bea niste sirop de nucșoară, dacă ai, dacă nu, e bun și niște iaurt cu mustar. Ochii lui Dănuț se măriră.

- De-alde noi nu suntem pretenționși, lăsă creatura de la ea. Merge și un pahar de apă. Dănuț se ridică să plece la bucătarie, însă blănosul mic îl apucă de tricou cu lăbuța:

- Stai, că am și o hartă.

Îi întinse o foaie de hârtie de caiet dictando, mâzgalită cu o hartă aproximativă. Dănuț identifică un lac, o insulă, și pe insulă, un copac mare, schițat din câteva linii nervoase de creion maro.

- Trebuie neapărat să ajungem acolo.

- Ce-i acolo?

- Nu pot să îți spun, dar o să vezi. Chiar trebuie să ajungem acolo, insistă motocelul albastru. De asta m-au timis la tine. Tu ești Dănuț, nu? Dănuț Grigorescu, din clasa 3-a, banca a patra de lângă sobă? Care a dat un gol în pauza mare fix în poartă, când toți credeam că vă bat ăia din B? Mă bucur să te cunosc! Eu sunt Motek, și îi intinse o labuță pufoasa, dând usor din capul lui cu două antene și urechi.

Dănuț văzând că Motek e atât de prietenos și inofensiv, ca un ghemotoc de nătăfleție radioasă, îi strânse mâna cu încredere, așa cum a văzut că fac oamenii mari când încheie vreo afacere.

- Acum că suntem prieteni, să îți spun de ce am venit.

Blănosul se uită cu atenție prin jur, și cu oarecare teamă la Martin, care încă lătra *ca un zevzec*.

- Nu prea mă place, recunoscu Motek putin amârat.

- Așa e Martinel. Se dă în spectacol până te cunoaște, îl consola Dănuț. Hai, măi, cățel, să ne jucăm cu Motek, îl chemă. Martin se apropie circumspect, amușinând labuța întinsă a blănosului mov. Văzu însă că nu e niciun pericol, și începu să dea din codiță ca un metronom.

- Văd că ai deja rucsacul făcut. Te rog, ia și pentru mine o pereche de șosete, să putem face un hamac din ele. Sunt micut, o să încap.

- Nu vrei să te bag și pe tine în rucsac ? Ai picioarele cam mici și ai să obosești.

- Sunt eu mărunțel, dar să știi că sunt rezistent și destoinic! De-alde noi mergem mult pe jos, nu obosim noi așa repede.

Povești în culoarea coplilăriei

Teodora Ujică

Vara are un miros distinct. Miroase a coajă de copaci, a ploaie caldă, a flori de cireș, a pamânt fierbinte. Ca și copil, multă vreme pentru mine vara a avut o mireasmă de iarbă proaspăt tăiată și a fân. Mai ales a fân. Umed, uscat, prăfos, parfumat, părea că nu voi mai scăpa de acest miros niciodată. Pentru mine, verile au însemnat călătorii spre munte dis-de-dimineață, când, cu sacoșa doldora de jucării de pluș, pufuleți cu sare și o mică sticlă cu apă, așteptam emoționatăla poartă nechezatul cailor,tropăitul lor și hurducăturile căruței ce urma să ne ducă pe „Valea Seacă”, o parte a satului care părea destinată trecutului. Imaginați-vă că vă țineți de lemnul nefinisat al căruței în timp ce caii de la ham înaintează anevoie pe o șosea de pământ, făcând ca praful să se ridice sub formă de norișori cafenii. Casele bătrânești se ridică decojite de timp și de uitare pe de o parte și de alta a drumului, însoțite de plante cățărătoare, ântâni părăsite și de mori de vânt ruginite. Clădirile sunt înlocuite încet de copaci impunători, înalți și atât de bătrâni, încât au fost admirați de generații și generații de copii, de bunici sau de părinți, cu toții simțind același fior de așteptare și străbătuți de aceleași gânduri, formând o legătură în timp, o punte intre cei vii, morți și cei ce vor urma să îi privească: a venit vara!

Oamenii te salută, unii deja istoviți de muncile sezonului, alții plini de energie și gata să se apuce de treabă. Cu toții au aceleași riduri aspre, mâini bătătorite și ochi gânditori, care par că dăinuie de veacuri oricât de tineri ar fi. Când, în final, în fața ta își fac apariția porțile de lemn, legate între ele cu sârme și stufăriș pentru a nu cădea la pământ, atunci știi că actul întâi al zilei a luat sfârșit. Călătoria se termină odată cu intrarea cailor în bine-cunoscuta moșie, lucrată de bunici și străbunici, neamuri pierdute în negura timpului, ani de-a rândul cu sfințenie.Urmează actul al doilea, cu treptele reci de piatră care duc la mica căsuță, pârâitul ușii grele și mirosul stătut ce te lovește când pășești pe podeauatocită. Patul plin de musculițe, soba înnegrită, calendarele vechi de pe pereții decolorați, toate acestea nu au văzut lumina zilei de anul trecut.

După ce ai deschis geamurile, ai măturat afară insectele și ai curățat cât de cât locul, este timpul pentru fân. Furca și grebla așteaptă răbdătoare în podul căsuței. Pentru un moment, toată lumea se împinge și îngrămădește pentru a ajunge la uneltele care încă au destui colți, cu coada mai netedă și cu materialul mai tare.

După ce mica agitație a trecut, frații, surorile, unchii, mătușile și părinții se împrăștie, încercând să lucreze cât mai cu spor. Copiii adună urmele și iarba mai subțire, o învârt sau mai fugăresccâte un fluture rătăcit, în timp ce adulții vorbesc între ei și lucrează cu zor. Soarele începe să se ascundă după munți iar fânul este adunat în căpițe, acestea sunt semnele care anunță sfârșitul zilei. Caii, odihniți după o zi de păscut și dormit la soare, fornăie nerăbdători. Actul doi a luat sfârșit, iar cortinele se trag încet în timp ce ne îndreptăm spre casă. Scena rămâne pustie până în anul următor.

Cum am spus, Valea Seacă e un loc al trecutului. Toată copilăria mea, vara a fost un ciclu, aceeași piesă de teatru în două acte, niciodată prea repede și niciodată prea târziu. Avea loc negreșit în fiecare an, iar singura care se schimba și creștea părea că sunt eu. Trebuie să fiu însă cinstită și să vă dezvălui că magia care se întâmpla în mijlocul naturii are loc chiar la amiază, când soarele stă mândru deasupra tuturor. Atunci, ca la un semn, lumea amuțește, gonită de căldura care părea că se ridică valuri din pământ. Vântul foșnește mai încet, insectele par că sunt mai leneșe și oamenii se întind obosiți la umbra brazilor centenari, închizând ochii și uitând de lume pentru un timp. Doar eu, singura copilă destul de zburdalnică ca să își continue joaca ca un colibri neobosit, rămâneam trează și priveam. Această pauză era cea mai frumoasă. Măsuram grădina cu pasul, simțind pământul fierbinte și iarba uscată ce mă gâdila la călcâi. Mergeam până la capăt, unde mă răcoream stând la malul pârâului iureș, care parcă era la fel de viu ca mine. Îmi dădeam jos papucii, punându-i cu grijă pe mal, și intram în apă, având grijă să nu alunec pe pietrele rotunde. Arborii de la mal se legănau alene, în timp ce desenam cu degetul hărți și șanțuri în nisipul fin. Luam ferigi și le puneam să plutească pe firul apei, mă uitam uimită cum văluresc, înaintând tot mai departe și mai departe, până dispăreau. Râdeam când simțeam cum algele mă apucau de picior și îmi imaginam că sunt spirite ale pârâului care mă trag departe de pietrele ascuțite și de curenții șireți.

Alte dăți, luam drumul izvorului. Înșfăcam sticlele de apă goale și urcam pe un deal, până la marginea pădurii. Acolo, la adăpostul copacilor și a zânelor, țâșnea apa rece și curată, adunându-se într-o adâncitură înconjurată de mentă sălbatică. Puneam jos recipientele și începeam să le umplu, udându-mă de multe ori pe haine. Le aranjam apoi frumos pe o scândură ce părea să fie acolo de milenii, rosă și puțin putrezită. Știam locurile ca propria palmă, cu toate astea nu mă avântam niciodată mai adânc în pădure, nu înaintam prea mult în pârâu și nu plecam niciodată prea departe. În ciuda acestor fapte, într-o zi m-am rătăcit.

Am aliniat sticlele pline cu apă rece pe scândură și am început să cercetez pădurea cu o curiozitate caracteristică copiilor băgăcioși. Verde, deasă și liniștită, spațiul acela atemporal, necunoscut, părea mai puțin amenințător ca niciodată. Apoi am observat-o: bila mică, roșie și zemoasă căreia nu îi putea rezista niciun copil al satului. O frăguță îmi făcea cu ochiul, atât de mare și coaptă, ascunsă de urși și de oameni sub o frunză mare de ferigă. Păstrată parcă pentru mine. Nu am stat pe gânduri prea mult înainte să mă ridic și să mă aplec după ea. Gustul ei atât de fraged și dulce, felul în care crăpa între dinți, mă făceau să fiu fericită și să vreau mai mult. Am urmat așadar o cărare presărată cu frăgușe, cu zmeură și mure, nebăgând de seamă că susurul izvorului se stingea treptat, cum iarba se ridica tot mai sus sau felul în care tufele deveneau tot mai dese, pământul tot mai nebătătorit, mai părăsit și acoperit de plante și licheni. Părea că sunt sub o vrajă, atât de oarbă și surdă la lumea din jurul meu.

Acum că mă gândesc la acel moment, îmi amintesc de poveștile spuse de bunica, despre zâne și spirite ale pădurii care momeau fecioare și flăcăi în inima necunoscutului, pierzându-i pentru totdeauna, rătăcind ca niște somnambuli, ademeniți de liniștea și dulcele îmbietor al naturii. Desigur, nu credeam niciuna dintre aceste basme făurite pentru a speria copiii și îmi imaginam că eu aș reuși să scap de vrajă.

Un mormăit însă m-a trezit. M-am întors ușor, temătoare, încă simțind dulceața zmeurii pe buze. La câteva sute de metri de mine, într-o luncă singuratică, o ursoaică își împingea puii spre un pârâiaș rece. Am înghețat, iar pulsul mi-a crescut înainte să îmi pot da seama ce se întâmplă. Poate că zânele erau doar povești, dar știam foarte bine, cu urșii nu este de glumă, mai ales când au și pui. Înlemnită, ochii mi se plimbau pe botul negru și ud al ursoaicei, pe dinții ei ca niște lame, pe blana ei cafenie și murdară cu frunze și scaieți, la ghearele cu care săpa în pământ. Puii erau adorabili, atât de mici în comparație cu mama lor. Pe de altă parte, și eu eram mică în comparație cu ursoaica. Animalul a adulmecat aerul și m-a țintit brusc cu privirea. Mintea mi s-a golit de panică și instinctul a preluat frâiele.

Încet, am făcut pași consecutivi înapoi, apoi când am crezut că sunt destul de departe, m-am învârtit și am luat-o la goană. Nici nu știu cum mi-am găsit drumul înapoi, dar am ajuns la izvor, am înșfăcat sticlele cu apă și nu m-am uitat înapoi.

Când am ajuns înapoi în grădină, mama s-a uitat mirată la hainele mele sfâșiate de crengi și la fața mea roșie cu pupilele dilatate.

Vara e din nou aici, dar eu nu mai inspir mirosul parfumat al fânului. Sunt la biroul meu, uitându-mă la ploaia ce cade încet, la ecranul laptopului, la propriul trecut,mirată că am reținut aceste amintiri. Îmi aduc cu drag aminte cum se simțea praful strălucitor de aripi al fluturilor pe piele, cum strângeam conuri de pin și le pictam, cum le povesteam copacilor basme despre zâne fermecate, cum săream de pe o rădăcină scoarțoasă ivită la suprafață pe alta, neavând idee despre viața ce va urma.

Acestea sunt verile copilăriei meleîn două acte, cu scene care se repetă, cu pauze pentru actori, cu personaje surpriză. În locurile adresate publicului stau și urmăresc piesa copacii, vântul, pârâul. Sunt spectatori buni, nu se plâng niciodată, nu huiduie și mereu sunt prezenți. Ei doar observă în liniște, de mii de ani, aceeași piesă, doar cu alt nume, aceleași personaje, doar cu alte fețe.

Viața la sat este în general istovitoare, dar tot timpul se vor găsi momente de care să îți aduci cu drag aminte. Copilăria este o piesă ce nu se va mai repeta nicicând.

Destin

Andreea Irimescu

E 7:00 dimineața. Mă holbez două secunde la ecranul telefonului meu până închid alarma care mă trezește în fiecare dimineață. Știu că nu durează mult până când la ușa mea se aude ciocănitul mamei mele. Nu exista nicio dimineață în care să nu se asigure că nu lipsesc de la școală. Îi sunt datoare pentru multe lucruri din viața mea, pe care nu le-aș fi realizez fără susținerea ei.

- Te-ai trezit, Ana? întreabă ea cu vocea ei calmă, dar ușor fermă, în timp ce intră în camera mea. Îmi trage perdelele pentru a lăsa lumina dimineții să îmi pătrundă în cameră.

- Nu că aș avea de ales... răspund eu, într-un ton somnoros, ridicându-mă încet din pat și trăgându-mi plapuma peste cap, pentru încă un moment de căldură și întuneric.

- E timpul să te pregătești pentru școală, știi asta! continuă ea, zâmbind la răspunsul meu, iar mai apoi lăsându-mă singură în camera mea.

Gândul că trebuie să înfrunt o nouă zi de școală nu mă încântă deloc, dar știu că doar prin efort voi ajunge să îmi îndeplinesc scopul dorit. Cu pași greoi, mă îndrept spre baie, aruncând o privire rapidă în oglindă înainte să îmi încep rutina de dimineață. Ochii mei par mai obosiți decât de obicei, iar pielea mea e mai palidă. În curând, voi da examenele și sunt sigură că arăt așa doar din cauza orelor nedormite pe care le petrec, învățând. După ce ies din baie, mă asigur că mă voi încadra în timp, punctualitatea a fost întotdeauna un principiu important pentru mine. În drum spre bucătărie, mirosul cafelei proaspete făcute îmi înveselește puțin dimineața. Tatăl meu citea ziarul, iar mama pregătea micul dejun. Mă bucur că nu sunt atenți la modul în care arăt și nu sunt nevoită să dau explicații.

- Mănânc pe drum, le-am spus părinților mei, luând un măr din bolul de pe masă. Mă grăbesc, am de terminat un proiect dimineața asta!

Îmi iau ghiozdanul și plec. Ca întotdeauna, mă întâlnesc cu Răzvan în fața casei mele. Îmi zâmbește larg. Are părul ciufulit iar ochii îi sclipesc. Băiatul acela nu eșuează niciodată să mă facă să mă simt bine, dar totuși, mereu îl văd mai mult decât un prieten. Îi zâmbesc înapoi, iar vocea lui mă încălzește.

- Bună dimineața, somnoroaso, spune el râzând. Gata pentru o nouă zi?

- Dacă spun că nu, tot trebuie să merg, așa că... să zicem că da, răspund eu, râzând.

Mersul spre școală cu Răzvan este, ca de obicei plin de discuții despre tot felul de lucruri și nu mă plictisesc niciodată în preajma lui. Și el are stabilit un plan pentru viitorul lui. Visează să fie programator. Mereu mi-a plăcut cât de axat este să studieze, dar și să își pună în practică competențele digitale. Vrea să creeze jocuri video și să își facă câștigul astfel. Și eu am un vis. Țin să devin medic. Mi-am dorit mereu să ajut oamenii și am fost pasionată de toți doctorii care reușesc să ne salveze.

La ore starea mea de oboseală persistă. Îmi e atât de greu să îmi țin capul sus și să mă concentrez la ore. Una dintre cele mai lungi zile. Dar nu cred că însemnaă, chiar dacă în ultimele săptămâni, simt că nu mai am energia de altădată. Până și urcatul scărilor mi se pare un efort uriaș. Cred că e doar stresul examenelor și că totul va fi bine după ce se vor termina.

Răzvan și Daria, cei mai buni prieteni ai mei, vin la mine acasă după școală. Ne stabilim în camera mea și începem să lucrăm la un proiect de biologie. Observ că Daria era foarte entuziasmată de subiect, dar eu abia pot să mă concentrez. Totuși, sunt prea obosită să realizez că cei doi observă starea în care sunt.

- Ana, ești bine? m-a întrebat Răzvan, îngrijorat.

- Pari foarte palidă... l-a completat Daria.

- Mda, doar că sunt puțin obosită, spun eu, încercând să le zâmbesc.

Încerc să-mi continui treaba, dar simt că mă prăbușesc de oboseală. Am mult noroc că sunt și cei mai buni prieteni ai mei cu mine - nu am cum să rămân în urmă cu temele fix în această parte a anului – deoarece mereu mă simt bine în jurul lor, iar în ultima vreme m-am simțit foarte sprijinită de ei. Peste două ore de muncă, cei doi pleacă, lăsând proiectul pe jumătate terminat, urmând să îl terminăm în ziua următoare. Mă prăbușesc pe pat, fără puterea de a face altceva și adorm mai devreme decât de obicei.

Aceeași stare de oboseală constantă, ba chiar apetitul meu a început să scadă. Am început să tușesc tot mai des și să am dificultăți de respirație. Toată lumea era îngrijorată de sănătatea mea. Părinții pun piciorul în prag și mă duc la doctor. Nu sunt pregătită pentru asta. Nu aș fi ghicit niciodată. În următoarele zile: vizite la doctori, controale, teste, iar, într-un final, un diagnostic. Nimic nu mă loviște mai tare decât vocea doamnei doctor, anunțându-ne, pe mine și părinții mei, că sufăr de tuberculoză. Niciodată nu m-aș fi gândit că o boală atât de veche și de temut ar putea să mă afecteze. Medicul explică că tuberculoza este o infecție bacteriană care afectează plămânii, dar că, cu tratamentul potrivit, ar putea fi vindecată. Totuși, drumul spre vindecare era lung și anevoios. Tratamentul era greu de suportat. Antibioticele puternice îmi provoacă greață și amețeli, iar tușitul continuu îmi epuizează toată energia. Mă simt tot mai izolată, neputând merge la școală și fiind nevoită să rămân acasă pentru a evita să împrăștii boala. Mă simt prinsă într-o bulă de singurătate și disperare. Pe măsură ce tratamentul avansează, încep să mă simt mai bine. Dar drumul e lung, și doctorul spune că va trebui să iau antibiotice timp de cel puțin șase luni pentru a mă asigura că boala este complet eradicată.

- Ana, nu te lăsa doborâtă, îmi spune Răzvan. Știu că e greu, dar o să treci peste asta. Suntem aici pentru tine.

Daria, cu energia și optimismul ei, vine cu idei despre cum să ne petrecem timpul împreună, chiar și de la distanță. Începem să facem sesiuni de video call, să ne uităm la filme și să jucăm jocuri online. Încearcă să îmi distragă atenția de la suferință și să îmi aducă un zâmbet pe buze, chiar și în cele mai grele momente.

Deja mă simt destul de bine și ies din casă, Răzvan mă duce la locul nostru preferat din parc. Ne așezăm pe bancă și privim apa liniștită a lacului.

- Ana, trebuie să-ți spun ceva, începe el, ezitând puțin. Te admir atât de mult pentru curajul și forța ta. Și... cred că am început să te plac puțin mai tare...

Inima începe să-mi bată cu putere. De mult timp simt același lucru, dar îmi era teamă să-i spun, de teama respingerii sau a stricării prieteniei noastre. În acel moment, am știut că merită să fiu sinceră.

- Și eu simt la fel... am spus eu încet, zâmbind timid.

Mă cuprinde la pieptul său. Simt cum mă topesc în brațele lui, iar timpul parcă se oprește în loc. Când ne desprindem, observ sinceritatea din ochii lui și realizez că, indiferent de provocările pe care le aveam de înfruntat, am pe cineva care să fie mereu lângă mine.

Și Daria continuă să-mi fie alături. Începe să scrie articole despre TBC, încercând să educe oamenii și să elimine stigmatul asociat acestei boli. Blogul meu, unde împărtășesc experiențele mele despre afecțiune, are tot mai mulți cititori. Într-o zi, Răzvan vine cu o idee:

- Ce-ar fi dacă am crea o aplicație care să ajute pacienții cu TBC să-și monitorizeze tratamentele și să găsească suport emoțional? a spus el entuziasmat. Tu știi ce nevoi ai și ce ar ajuta cel mai mult, iar eu pot să o programez.

În scurt timp, începem să lucrăm împreună la conceptul aplicației. Scriem acolo toate funcțiile pe care le considerăm necesare: un jurnal de simptome, un calendar pentru medicamente, un forum de suport. Petrecem ore întregi discutând despre cum să facem aplicația cât mai utilă și prietenoasă. Pe măsură ce aplicația prinde contur, realizăm că nu doar îi ajutăm pe alții, ci și pe noi. Simt că am un scop, ceva pentru care să lupt și realizez că acesta este destinul meu. Proiectul nostru devine din ce în ce mai cunoscut. Aplicația noastră are un impact pozitiv asupra multor oameni care trăiesc cu tuberculoză. La un moment dat, suntem invitați să vorbim la conferințe și evenimente caritabile, unde împărtășim povestea noastră și inspirăm pe alții să lupte și să nu renunțe.

Poate că viața mea nu era așa cum mi-o imaginasem, dar în multe privințe era chiar mai bogată și mai plină de sens decât aș fi putut visa vreodată. Pe măsură ce timpul trecea, am continuat să îmi urmez tratamentele și să lucrez la proiecte noi. Am participat la mai multe conferințe și evenimente, întâlnind oameni incredibili care își dedicau viața cercetării și sprijinirii bolnavilor. Relația mea cu Răzvan a devenit tot mai puternică. El era sprijinul meu constant, persoana care mă făcea să râd chiar și în cele mai grele momente. Daria, cu optimismul ei și cu energia debordantă, era mereu alături de noi, organizând campanii de strângere de fonduri și evenimente caritabile, activități care au continuat mult timp după ce m-am vindecat de acea afecțiune.

Am reușit să îmi continui studiile și urmează să mă angajez pe postul pentru care am visat o viață întreagă.

În final, am învățat că, deși viața poate lua întorsături neașteptate și poate pune în fața noastră provocări uriașe, cu sprijinul potrivit și cu determinare, putem găsi puterea de a înfrunta orice obstacol. Tuberculoza mi-a schimbat viața, dar nu m-a definit. M-a făcut mai puternică, m-a învățat să prețuiesc fiecare clipă și să nu renunț niciodată la visele mele.

10 ani!

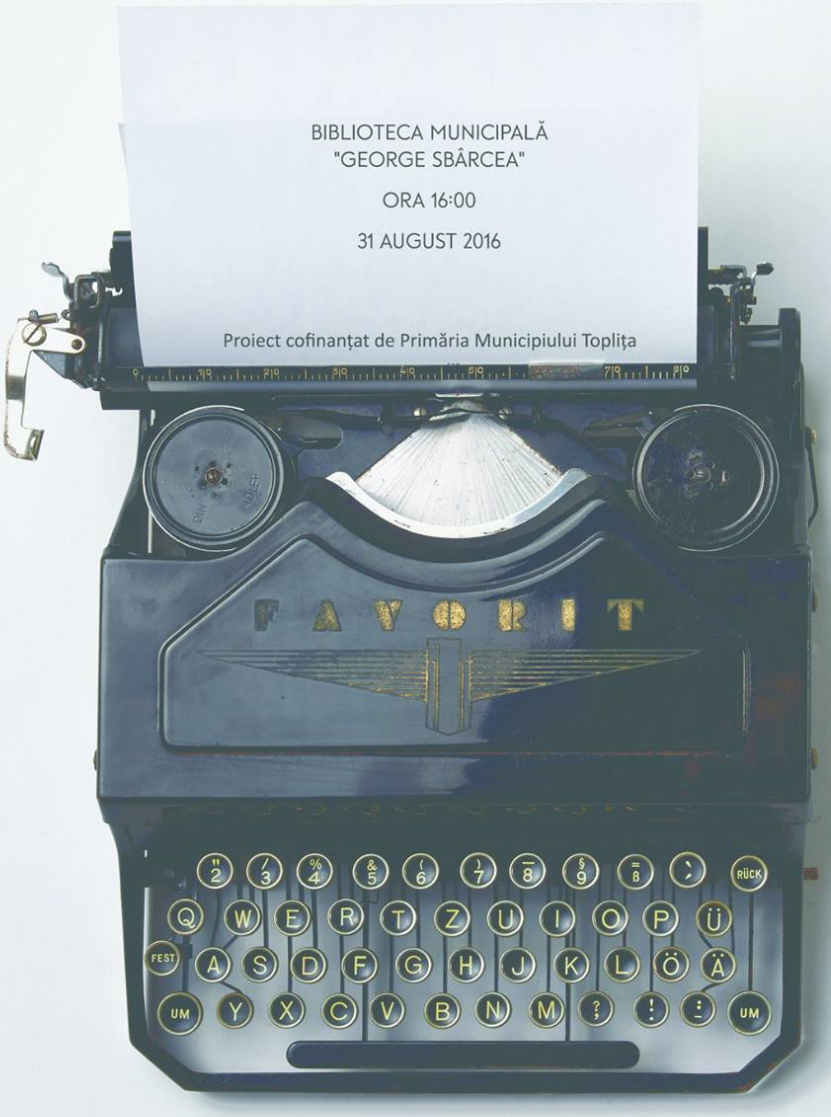
Primăria TOPLIȚA · ROMAQUA GROUP · CENTRUL CULTURAL TOPLIȚA · BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA"

DE ZIUA LIMBII ROMÂNE

LANSARE

topLitera

REVISTĂ LITERARĂ

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI TOPLIȚA

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”

Toplitera

Echipa de redacție

Biblioteca Municipală „George Sbârcea ”Toplița

Sponsor: Romaqua Borsec

ISSN: 2537-1606

ISSN-L 2537-1606

Ilustrații:

P . 2. Gelena Pavlenco, 1969

P. 26: Gustave Caillebotte– Study for a Paris Street, Rainy day (sursa- Internet)

Contact: toplitera@yahoo.com